

MÈDIUMAS 2

1999 m. balandis
(Vertimas iš vokiečių kalbos)

Atsakymai į klausimus - iš kur žmogus ateina ir kur eina -
iš dvasinės krikščionybės taško

Kaip mirusieji patiria aną pasaulį

TURINYS

Identitetas ir būdo bruožai išlieka	2
Prisitaikymo miegas	3
Gyvenimo apžvalga	3
Nuopelnų ir kaltės palyginimas	4
Kur yra mūsų būsimoji vieta?	5
Skaistinio laikas	6
Skausmas ir kančia dar ir po mirties	8
Kas būna su vaikais?	14

MÈDIUMO žurnalo tikslas yra, ieškantiems žmonėms praskinti kelią į dvasinį mokslą (vokiškai Geisteslehre - vert.). Klausimai - iš kur ateiname, kur einame, individo nemirtingumas, stabilus pasaulėvaizdis ir pomirtinė orientacija - buvo vis ir vis statomi. Į juos retai kada taip plačiai ir detalai buvo atsakoma, kaip kad tai darė dvasiniai mokytojai iš ano pasaulio, kurie mums prisistatė kaip Lėna ir Juozas (vok. Lene ir Josef). Jiedu daugiau nei trisdešimt metų Ciuricho (Zürich) dvasinės ložės rėmuose veikė viešai, mokino apie gyvenimo prasmę ir suteikė žinių žmonėms, ieškantiems gyvenimo aname pasaulyje.

Pranešimai buvo perduodami per žmogų, kuris buvo mèdiumas. Jie buvo įrašomi į magnetofoninę juostą ir paviešinami. Šiandien jau sunkiai prieinami tie didelės apimties perduoti dvasiniai-krikščioniški pranešimai.

Šiame numeryje bandysime atsakyti į apibrėžtus klausimus, remiantis tais pranešimais. Pareiškimai pagrindžiami ir praplečiami dar ir kitais šaltiniais. Stebėtojai galėtų atrodyti, kad apie šiuos svarbius gyvenimiškus klausimus įmanoma tik menkai ką nors konkretaus sužinoti. Tačiau kuo daugiau, remiantis šaltiniais su dvasišku pasauliu, užsiimama, tuo aiškesnės ir įtikinamesnės darosi struktūros. Tuomet tikėjimas tampa žinojimu ir abejojimas įsitikinimu ir tikrumu.

Kaip mirusieji patiria aną pasaulį

Dauguma žmonių neįsivaizduoja kaip gyvenimas po mirties toliau vyksta. Jie galvoja, jei gyvenimas toliau vyksta, tai jiems bus nustebimas ir jie atitinkamai prisitaikysią. Kai kurie darosi minčių, bet jos mažai konkrečios. Per krikščioniškas laidotuves dažnai girdimi pasakymai yra „Ilsėkis pas Dievą“ arba „Ilsėkis ramybėje“.

Detalių žinojimas apie gyvenimą po mirties yra ypatingai naudingas. Vieną vertus, su tuo žinojimu galima aname pasaulyje geriau orietuotis, kitą vertus, tas žinojimas padeda ir geriau tvarkyti savo žemišką gyvenimą. Galimas daiktas, kad tuomet kai kurių dalykų vengiama, kurie ano pasaulio prasme, yra kenksmingi, o kitus vėl daugiau puoselėjame. Tad esame dėkingi, kad dieviški pasiuntiniai vis ir vėl apie sąryšius ir vyksmus informavo.

Šiame straipsnyje aprašomi tie įvairūs pergyvenimai tiesiog po mirties taip, kaip apie juos mums buvo pranešta.

Identitetas ir esminiai būdo bruožai išlieka

Dažnai girdime sakant, kad mirštant žmogus staiga pasikeičia, jis išaugęs ir turįs didelį žinojimą - jis tapęs lyg viską žinantis. Pagal dvasinį krikščionišką mokslą toks galvojimas yra neteisingas. Kas savo žemišką kūną paliko, tai kaip dvasinė būtybė netapo visai kitoks, bet jo AŠ išlieka trumpesniai ar ilgesniai laikui su tuo pačiu galvojimu ir tais pačiais norais, su tuo pačiu žmogišku žinojimu ir su tomis pačiomis savybėmis ir charakterio bruožais.

Kodėl taip yra? Mirštant siela suima „odo jėgas“¹ iš žemiško kūno į save; ta jėga yra dažniausiai dar sudrumsta ir ją reikia nušvarinti pirmiausiai. Todėl

- + mirusysis (tiek vyras, tiek ir moteris) turi aname pasaulyje tuos pačius norus ir polinkius, kaip kad ir kaip žmogus turėjo;
- + turi dar savo sieloje rūpesčių jausmus ir skausmus;
- + neįvyksta staigus pažinimo padidėjimas; mirusysis nepasidaro staiga visažinantis;
- + mirusysis turi tą patį išsireiškimo ir kalbėjimo būdą ir tą patį jautrumą;
- + mirusysis vėl pasireiškia po žemiškos mirties tokiu pat būdu: perdėta kritiška laikysena, egoizmas, geidulys valdyti, fanatizmas, ligoti pageidavimai ir kt.

Taigi, mirusysis ir po mirties jaučiasi kaip jis pats; jis jaučiasi identiškas su ana būtybe, kuri dar trumpai prieš tai kaip žmogus gyveno. Tai reiškia, žmogus išlaiko savo identitetą ir po mirties. Mirtis iš jo nepadaro kitos būtybės.

Kadangi kai kurie mirusieji anoje pusėje dar gana žemiškai galvoja, *tai jie pasiima daiktų į aną pasaulį, turėdami klaidingą galvojimą, kad tai esą įmanoma*. Yra tokių mirusių, kurie savo kamos raktą tvirtai dar rankoje laiko. Kiti turi po rankomis savo vertingą paveikslų rinkinį ir jokių būdu nenori atiduoti. Vėl kiti ateina su savo monetų rinkiniu arba savo smuiku. Visą, ką žmonės gyvenime mylėjo ir ko jie nenori atsisakyti, pasiima jie su savimi.

¹ Vokiškai - *odische Kraefte*

Kaip yra tai iš viso įmanoma? Paimkime kaip pavyzdį kasos raktą: tas mirusysis kaip žmogus, taip sakant, mintyse pasiėmė kartu su savimi ir į tą negyvą materiją truputį įdėjo savo sielos substancijos, savo sielos energijos. Tuomi raktas tapo jo *dvasinia* nuosavybe. Ir tokiu pat būdu ir kiti pamėgti daiktai pasidaro mirusiesiems apčiuopiami ir visiškai realūs. Bet tie dvasiniai paveikslai arba daiktai ilginiui nėra stabilūs - jie kada nors išsileidžia² ir dingta užmarštyje.

Prisitaikymo miegas

Kai mirusysis nueina į aną pasaulį, tai jis per didelį pasikeitimą yra lyg apsvaigęs. Todėl jam leidžiamas prisitaikymo miegas, kuris gali būti ilgesnis, ar trumpesnis - priklausomai nuo mirusiojo išsivystymo stovio (Maurer-Kamber, 1977, 45 psl.).

„Kuo aukščiau jis stovi, tuo trumpesnis yra prisitaikymo miegas. Jis gali užtrukti akimirkas, valandas, dienas, savaites, mėnesius, taip, net kelis metus. Tas pailsėjimas ir atsijungimas vyksta aplinkybėms atitinkamai“ (Hinz, 1980, 180 psl.).

Ko siekiama tuo prisitaikymo miegu? Kalba yra apie dvasiško kūno prisitaikymą prie naujų aplinkybių, prie naujų jėgų ir naujų spinduliavimų. Jie veikia į dvasinį kūną, per ką, laikui bėgant, įvyksta tikras dvasinio kūno tobulėjimas, atsikratymas spindulių, kurie turi būti išmetami. Kartu miego metu įvyksta atsipalaidavimas nuo žemiško galvojimo ir mirusysis gauna jėgų geresniam supratimui.

Panašiai kaip ir pas žmones, yra daug mirusiųjų, kurie to miego neieško, nors jie yra pavargę. Jie jaučia spaudimą vėl sugrįžti į tą seną vietą ir užsiimti, kaip ir anksčiau, su žemiškais reikalais. Vėl kiti jaučiasi labai pavargę, ypatingai jei jie sunkiai sirgo; jie ieško to miego.

Gyvenimo atžvalga

Kai prisitaikymo miegas būna praėjęs, tai mirusysis kada nors - tai neturi visuomet tuoj pat įvykti - konfrontuojamas su savo žemišku gyvenimu ir turi *duoti apyskaitą* apie savo gyvenimą žemėje. Dalyvaujant vienai Dievo dvasiai - kartais dayvauja ir dvi, trys arba daugiau Dievo dvasių, pagal tai, kas esi ir ko iš tavęs buvo laukiama - apžvelgiama teisinga ir klaidinga laikysena.

Nekuriam mirusiam tai yra nemalonus pabudimas. Tad dažnai pasitaiko, kad mirusieji nenori akceptuoti, kas jiems prikišama, arba jie savo prisiminimuose tai mato kitaip (Maurer-Kamber, 1977, 45 psl ir kt.). Tokiu atveju mirusiajam gali būti jo gyvenimas kaip filme parodomas, su vaizdais ir garsais. Jis tuomet gali savo akimis matyti, kaip toje ar kitoje situacijoje žemėje laikėsi, ir jis gali savo ausimis girdėti, ką jis tada kalbėjo - nes viskas, kas vyksta yra dvasiškoje plotmėje³ užfiksuojama, niekas nedingsta. Mūsų dvasinis kūnas, lyg video aparatas, viską ką mes galvojame, kalbame ir darome, užrašo ir išlaiko.

² Vokiškai - loesen sich auf

³ Vokiškai - im Geistigen

Aname pasaulyje galima viską sužinoti ir pažinti, kas kadaise vyko. „Smulkiosios materijos odo srovė“ viską užfiksuoja - visą žemėje gyventą gyvenimą. Tad aname pasaulyje nepadedą nugalėjimas. Jei nugalėjimas būtų įmanomas, tai mirusieji taip pat elgtųsi, kaip prieš tai žemėje: jie ir toliau meluotų, apgautų ir savo negerus darbus nugalėtų.

Išvada iš to: kiekvienas žmogus pats save atvaizduoja. Niekas sėkmingai negali nugalėti to, ką jis yra sakęs arba daręs. Nereikia ir liudininkų kviešti. Nes kiekvienu metu galima atitinkamam asmeniui parodyti jo gyventą žemišką gyvenimą.

Panašiai išsireiškė mirusioji Frances Bank, Helen Graves knygoje „Šviesos liudijimas“ (1982, žr. 179 psl. ir kt.). Ir taip vadinami „kliniškai mirusieji“ patyrė ir liudija, kad viskas kas vyksta yra užfiksuojama ir mirštant visos kaukės nukrenta (žr. Moody, 1981, 52-54 psl.).

„Tai yra „Gyvenimo knyga“, kurioje viskas įrašyta“ (Greber, 1981, 80 psl.). Per tai mums pasidaro išsireiškimas iš anksčiau, kad „Dievo akis viską mato!“, suprantamas. Ištikrųjų viskas yra užfiksuota. Dievo dvasios, kurioms tai pavesta, turi galimybę bet koku metu visa tai iššaukti.

Nuopelnai ir kaltės palyginama

Nuopelnai ir apsunčinimai vieni su kitais pasveriami. Čia ne tik į paskutinį žmogaus žemišką gyvenimą kreipiamas dėmesys, bet žiūrima ir, kas buvo tam tikromis aplinkybėmis ankstesniuose žmogiškuose gyvenimuose (reinkarnacijos prasmėje) pasiekta ir nepasiekta. Kiekvienas atvėjis vertinamas atskirai.

Gerai darbai įvertinami kaip nuopelnai; jie ir atitinkamai atlyginami ir, būtent, keleriopai. Nusizengimai įvertinami kaip kaltės ir jas reikia vėl atitaisyti. Nuopelnų ir kaltių priskaitymas vyksta skirtingu ir teisėtu būdu, suderinant su individualiomis aplinkybėmis.

Atlyginimas suteikia palaimą ir paskatina, o per kaltę iššauktas skaistinimas tarnauja betgi pasikeitimui ir pamokymui. Atlyginimas kaip ir skaistinimas padeda pakilti aukščiau, pakilti link Dievo.

Joks žmogus nežino, kaip jį kadaise dieviškasis pasaulis įvertins. Nedorybės, kurias žmonės dažnai nereikšmingomis laiko, yra dvasiniame pasaulyje labai dažnai sunkiai sveriančios ir reikšmingos. Priešingai, žmonės vėl turi blogą sąžinę dėl ko nors, ką jie padarė, kai tuo tarpu Dievo pasaulis visai ne taip vertina - jam yra tai tik suklypimas, tik nusizengimas. Tad nevienas mirusysis yra nustebęs, kad į vieną elgesį nekreipama daug dėmesio, kai tuo tarpu kitas elgesys vėl turi didelės reikšmės, į kurį žmogus nekreipė daug dėmesio.

Dvasiniame pasaulyje vaidina teisingumas perviršijantį vaidmenį. Todėl *ir dvasiniame pasaulyje yra įvairių teismų*. Pagal nusizengimus, kurie buvo žemėje padaryti, galbūt jam reikia pasirodyti ir griežtesniame teisme.

Asmeniškame teisme kalbama ir apie mirusiojo „naują kryptį“, apie „krypties nustatymą“. Čia tolimesnė kryptis nustatoma, kuria jis ateityje turi eiti, kad pasiektų savo tikslą.

Galimi klausimai mirusiajam yra sekantieji:

- + Kodėl pats negalvojai, nes iš Dievo esi gavęs gabumą galvoti ir apsvarstyti?
- + Kodėl žemėje nesidomėjai *daugiau* paskutiniaisiais dalykais?
- + Kodėl neskyrei laiko pasidomėti ir užsiimti savo ateitimi aname pasaulyje?

Tarp kitko, yra ir *kaltė dėl gero nedarymo*, ką mirusysis kaipo žmogus būtų galėjęs daryti. Yra ir *kaltė dėl tylėjimo apie matytą neteisybę*.

Žinoma, mirusieji nėra teisme visai apleisti. Kiekvienas gauna vieną ar daugiau gynėjų, kurie gyvento gyvenimo gerus darbus ir teigiamus aspektus iškelia ir kurie rūpinasi, kad dalis nusizengimų pagal malonę būtų atleidžiama. Jie taip pat dalyvauja svarstyme, kur ir kaip turi įvykti skaistinimas.

Kur yra mūsų vieta ateityje?

Kur mes po mirties patenkame, tai priklauso nuo mūsų išsivystymo lygio ir nuo mūsų gyvenimo būdo čia žemėje. Pagal savo nuopelnus arba apsunčinimus žemės gyvenime, randa žmogus dvasiniame pasaulyje savo vietą. Būtų neteisinga galvoti, kad visi mirusieji ten atsibunda toje pačioje vietoje. Nes dvasinis pasaulis yra didelis ir iš daugelio plotmių ir pakopų. Mirusieji nuvedami į jiems prideramą vietą, kurioje jie nusipelnę gyventi. Tai gali būti žemesnėje, vidutinėje, aukštesnėje arba tai gali būti nepaprastai aukštoje dvasinėje pakopoje tose dvasinėse pakilimo plotmėse.

Anoje pusėje visas gyvenimas yra atitinkamai jo dvasiniam išsivystymui į daug laiptų padalintas. Kiekvieną pakopą reikia su pastangomis įgyti - su nugalėjimu, jėga, ištvėrme, atsidavimu ir kantrybe. Kas jau yra ant aukštesnės pakopos, įstengia savo paties jėgomis pažengti į priekį. Žemesnių gyvenimo pakopų būtybėms trūksta tos varomosios jėgos, todėl jas aukštesnės būtybės veda, pakreipia ir nustato vietą joms.

Bendrai imant, *kiekvienas po savo žemiškos mirties pirmiausia grįžta į tą pakopą iš kurios jis išėjo, kad taptų žmogumi* - į tą patį slėnį, į tą patį kaimą, į tą patį miestą. Kas žemėje gyvendamas nusipelnė, gali iš čia aukščiau pakilti. Kas nuopelnų nepadarė, tas lieka toliau savo senoje vietoje. Kas betgi žemiškame gyvenime labai apsisunkino, turės galbūt laikinai savo aukštesnę pakopą apleisti. Tai reikia sekančiai suprasti: Kiekvienoje plotmėje yra gražių, daug žadančių vietų, bet yra ir aptemusių vietų. Tas, kuris yra apsisunkinęs, nebūna iš savo ankstesnės pakopos, kurioje jis prieš savo žemišką gyvenimą gyveno, išvaromas; betgi yra galimybė jam jo buvimą jo ligšiolinėje pakopoje padaryti kalėjimu. Jis turi laikinai pasiektos vietos atsisakyti.

Be to, esama ir tokių, kurie bandymui turi vienoje iš tų tarpinių pakopų arba „lauke“ laukti, kol jų skaistinimas praeina ir kol jie vėl gali į savąją pakopą grįžti.

Nors bendrai išsivystyme nėra kritimo atgal, ir todėl nėra ir iškėlimo į žemesnę pakopą, bet pavieniais, išimtiniais atvejais gali būti ta taisyklė apeinama. Pagal dvasinį mokytoją Juozą yra ir žmonių, kurie savo žemiškame gyvenime taip baisiai nusikalsta, kad jiems dangus uždaromas ir jie vėl į „mirties slėnį“ (į pragarą) turi eiti.

Ten jie turi atlikti savo skaistinimą ir laukti išlaisvinimo; ir tai gali labai ilgai užtrukti. Betgi čia eina reikalas tik *apie tam tikrus ir retus* atvejus.

Tad gali mūsų vieta ateityje būti šviesiame arba apytamsiame pasaulyje, gražiame gyvenamajame name arba net vargingoje bakūžėje (Greaves, 1982, 146 psl.).

Kiekvienas pasiruošia savo būsimą aplinką ir pomirtinius patyrimus aname pasaulyje pats su savo gyvenimo būdu žemėje. Tai reiškia, *yra tiesioginis sąryšis tarp gyvenimo būdo žemėje ir sekančio gyvenimo aname pasaulyje*. Kiekvienas pagal įstatymišką tvarką nuvedamas ten, kur jis pagal savo dvasinį išsivystymą priklauso. Čia galioja pilnoje to žodžio prasmėje sakiny:

Ką mes čia žemėje pasėjame, tai anoje pusėje rasime kaip derlių!

Taigi, mes kasdien čia žemėje dedame pamatus mūsų būsimajai gyvenvietei. Todėl lemiančiai svarbu, kad mes į žemės gyvenimą žiūrėtume kaip į gyvenimo paruošimą anajame pusėje (Greaves, 1982 146 psl.)

Tad ir tie įvairūs pergyvenimų pranešimai, kurie per visus tuos metus Ciuricho dvasinės ložės rėmuose perduodami buvo, vis turi tą pačią pagrindinę mintį:

+ Kas žemėje - galbūt kaip neturtingas, kuklus žmogus - į Dievą ir į aną pasaulį tikėjo ir pagal dieviškus įstatymus gyveno, tam sugrįžimas į aną pasaulį yra džiaugsmas: jis su džiaugsmu priimamas ir jo vidinis subrendimas pasireiškia jo sielos blizgėjime - jis veikia tauriai ir didingai.

+ Kas betgi žemėje - galbūt net kaip Dievą neigiantis žmogus - į dieviškus įstatymus nekreipė dėmesio, o tik rūpinosi prestižu ir turtais, grįžęs į aną pasaulį apsvils, kadangi jis ten to prestižo daugiau neturės, bus paprasčiau apsirengęs, paprastesnį darbą gaus ir kt.

Skaistinimo laikas

Žmonės, kurie žemiškame gyvenime nusipelnė, jų laukia aname pasaulyje džiaugsmingas laikas; bet kas apsisunkino arba nusikalto, tas turi ten ilgesnį ar trumpesnį laiką arba net nenustatytą laiką pereiti skaistinimo fazę.

Principiniai galioja: *kiekvienas gyvena kartu su sau lygiais, t. y. vienodai išsivystę yra kartu su tokiais pat.*

Tai reiškia:

- Pinigų godus arba ginčytis mėgstant žmogus, aname pasaulyje turi gyventi su pinigų godžiais arba mėgstančiais ginčytis mirusiais nelaimingame ir disharmoniškame pasaulyje.
- Bet ir teisingas, geraširdis, mielas žmogus aname pasaulyje gyvens su sau lygiais, kur vienas su kitu apsieina meilėje ir supratime - priešingai, nei mūsų pasaulyje, kur nieko nebojantys gyvena arti vieni kitų su dėmesingais, atsižvelgiančiais į kitą žmogų.

Sekančios kelios skaistinimo galimybės yra parinktos grynai sauvališkai ir pateikia tik keletą pavyzdžių iš daugybės įvairių galimybių, kurias Dievo pasaulis turi:

+ *Pasiukojanti tarnyba žemesnėms dvasioms*

Tai yra uždavinys, kurį mirusieji, kurie kaip žmonės gyveno gerai ir teisingai, bet laikas nuo laiko bandymų neišlaikė, turi pirmu laiku tą darbą atlikti - vieną vertus, kad tas darbas bendrai yra būtinas atlikti, o kitą vertus, kadangi jis jų skaistinimui tarnauja.

+ *Privalėti su kitais gyventi kartu*

Vis ir vis sužinome iš anos pusės gyventojų pranešimų apie savo pergyvenimus, kad skaistinimui jie su kitomis dvasinėmis būtybėmis turėjo gyventi kartu. Kas, pavyzdžiui, su savo ydomis (pavydas, ginčai, noras valdyti ir kt.) apsisunkino, gauna gyvendamas su kitais progos, tų ydų laikui bėgant atsikratyti.

Bendrame gyvenime Dievo pasaulis mato mirusiesiems geriausią galimybę nugalėti ydas. Vienam nepatinka tas pas kitą, kitam vėl nepatinka kitas dalykas pas kitą. Bendras gyvenimas priverčia juos atsižvelgti į vienas kitą, per ką jie bręsta ir turi progos išlaikyti bandymus. Žinoma, būtų daug patogiau, jei nereikėtų į nieką atsižvelgti.

Kadangi kai kuriems tas gyvenimas kartu yra sunkus bandymas, tai siūloma jau žemiškame gyvenime siekti vienas kitam supratimo ir su kitais gyventi kartu. Mums buvo pasakyta, kad jei žemėje mums kas nors pas kitą žmogų nepatinka, tai galima nuo jo pasitraukti; dvasiniame pasaulyje tai nesą galima.

+ *Pažeminimas per nerangiusius*

Geidžią valdyti ir tironiški žmonės, kurie savo artimuosius darbovietėje ir kitose vietose neteisėtai kankino, gali būti skaistinimui, pavyzdžiui, pavesti labai nerangių dvasinių būtybių žiniai. Jie turi klausyti, ką tos sako, nors jie patys kai ką ir geriau galėtų atlikti. Dvasios, geidžiančios valdyti, žino, kad tik tos nerangios dvasinės būtybės (kurios irgi yra skaistinio fazėje) turi raktą jų laisvei - tik su jų pagalba gali būti jos išlaisvintos. Jos turi *lavinti savo kantrybę* ir įžiūrėti, kad jos tik per meilę gali rasti kelią į laisvę.

+ *Dirbti sunkų darbą*

Buvęs architektas ir statybos darbų prižiūrėtojas negalėjo, pavyzdžiui, dėl savo padarytų klaidų žemės gyvenime, dirbti savo „meniško“ darbo, bet skaistinimui turėjo nuo vieno marmoro kalno didelius gabalus nunešti tolimesniam apdirbimui, kas jam buvo sunkus darbas

+ *Atskyrimas / izoliacija*

Žmonės, kurie kitų žmonių gyvenimą sugriovė arba kurie su apgavystėmis ar kitokiais niekšiškais pasireiškė, gali aname pasaulyje trumpesniam ar ilgesniam laikui netekti savo laisvės ir į prispaudimą būti įvedami. Jų judėjimo plotas tuomet yra ribotas - jie negali pasišalinti. Būtų galima ir apie dvasinį *kalėjimą* kalbėti.

Kas žemiškame gyvenime labiausiai nusikalto, gali kaipo mirusysis būti kur nors išstremtas - ar tai į žemišką pasaulį, ar tai dvasiniame pasaulyje. Žemėje tai gali būti pririšamas prie vieno kokio namo, medžio, prie uolos, prie gatvės, kuria žmonės eina, prie laiptų, kurie į namą veda, prie kaimo aikštės, prie jūros paviršiaus ir kt. Nuo mirusiojo paties pasiryžimo, įžiūrėti ir apgailėti nusidėjimus, priklauso, kaip ilgai toks atskyrimas ir pririšimas užtrunka.

Pas sunkiai nusikaltusius neužtenka aname pasaulyje skaistinimo, jo per mažai. Jiems reikia, kad kaltę išlyginus, keletą arba net daug žemiškų gyvenimų. Jiems duodama laiko, kadangi tik laikas sielą nuskaistina ir leidžia jai bręsti.

Kaip greitai kas nors aname pasaulyje toliau vystosi ir į aukštesnę pakopą patenka, ir per tai gražesnę užsiėmimą bei gražesnę gyvenimą gauna, priklauso tarp kitko nuo jo pažiūrų ir nuo jo valios - kiek jis išpažįsta Dievą, kiek jis sutinka pasimokyti, kiek jis pasiruošęs atleisti ir atitaisyti, kokią artimo meilę praktikuoja ir jam duotą uždavinį atlieka.

Kas jau skaistinimo laiką yra perėjęs, tam prasideda didžiosios laimės laikas - jis įvedamas į palaimingą bendruomeninį gyvenimą ir atlieka ten tokį uždavinį, kuris atitinka jo būdai.

Skausmas bei kančia ir po mirties gali tęstis toliau

Žmonės dažnai gyvena su neteisingu įsivaizdavimu, kad būtent mirtis reiškianti atitinkamai būtybei visų problemų, kančios ir skausmų pabaigą ir kad mirusysis tuomet ilsisi ramybėje. Mes bet sužinojome, kad mirusieji pirmiausiai labai dažnai būna didelėje neramybėje; jie yra susirūpinę savo paliktais artimaisiais, ko gero dar daugiau, nei tie savo mirusiais. Jų liūdesys ir kančia yra kartais daug didesni, nei likusiųjų netekties skausmas. Labai dažnai mirusieji greitai užmirštami, kai tuo tarpu šitie nori išlaikyti ryšį su artimaisiais žemėje.

Sekantieji pavyzdžiai tegul parodo, kaip labai problemos, skausmas ir kančia ir aname pasaulyje toliau tęstis gali - pakol iš viso skaistinimo laikas prasideda:

a) Staigi mirtis be pasiruošimo

Žmonės, kurie be pasiruošimo per kokius nors įvykius staiga netenka savo gyvybės - ar tai būtų per automobilio nelaimę, lėktuvo nukritimą arba per kariškus veiksmus - atsiranda „anoje pusėje“ dažnai nusiminę ir yra nepaguodžiami. Jie pamato, kad jie nuo savo šeimos staiga atskirti, negali savo pareigų ir uždavinių atlikti ir turi palikti savo šeimą be globos. Jie tuomet nuvedami į dvasinius *atsigavimo namus*, kur jais rūpinamasi.

b) Smurtinių nusikaltimų aukos

Smurtiškų nusikaltimų aukos arba žmonės, kurie žemiškame gyvenime buvo kankinami ir mirė, turėdami didelius skausmus, aname pasaulyje nėra staiga tų visų

nemalonumų netekę. Išgyventa padėtis su kankinančiais žmonėmis vis dar yra prieš jų dvasines akis, nes dvasinis kūnas visus jausmus ir pojūčius įtraukė į save ir pasiėmė su savimi. Tad mirusysis tam tikrą laiką dar jaučia žemėje jam sukeltus skausmus ir kančias.

Tokie, laikinai sergantys ir kenčiantys mirusieji, nukeliami į dvasines *ligonines* arba *sanatorijas*, kurių visose kilimo pakopose yra. Aukštesnėse pakopose jų, bendrai žiūrint, jau nebereikia, bet ir negalima išjungti, kad jų ten nėra. Mirusieji laikomi ten taip ilgai, kaip jiems reikalinga. Jų dvasiniam kūnui duodamas miegant odas (gyvybinė energija)⁴ tol, kol jų pačių gyvybinė energija pakankamai papildyta ir atgaivinta būna, ir jiems jau skausmų daugiau nesukelia.

Kaip ir pas mus, taip ir aname pasaulyje, yra sieliškos terapijos galimybė, kuri ypatingai smurtinėms aukoms būtina:

Dingstant kūno skausmams, kančios prisiminimas išlieka, tačiau kaip ir buvęs, jis yra ir dabar. Tai reiškia, mirusysis neapsidoroja paprastai su likimu, kurį jis kaipo žmogus turėjo išgyventi. Todėl dabar jam reikia sieliško gydymo. Tokį gydymą gauna kiekvienas mirusysis be skirtumo, ar jis kaipo žmogus buvo tikintis, ar ne, ar jis daugiau ar mažiau nusidėjo. Dvasinio gydymo sėkmė priklauso nuo mirusiojo dvasinio išsivystymo lygio. Pagal tai jis linkęs daugiau ar mažiau susitaikyti ir yra pasiruošęs tam žmogui, kuris jam tą kančią sukėlė, atleisti, arba jis nori jam atkeršyti.

Kas nenori kitam jo jam sukeltą kančią atleisti, tas jaučia savyje tik norą, ten sugrįžti, kur jam buvo ta kančia padaryta. Jam ir leidžiama ten eiti.

Betgi jis tada negali tos vietos apieisti, kadangi jis nėra linkęs atleisti.

Tokiu atveju Dievo pasaulis yra sekančios nuomonės: jie mirusįjį išlaisvino nuo jo sunkios kančios ir jam padėjo; dabar ir jis turėtų kitam atleisti. Dvasinis pasaulis respektuoja kiekvieno valią, bet jis turi ir iš to išeinančias pasekmes nešti.

Tad dvasinės būtybės dėl nenoro atleisti, yra pririštos prie tam tikrų vietovių. Ten jos taip ilgai būna pririštos, kol jos pasiekia geresnio pažinimo, o tai gali kelioliką metų užtrukti. Laikas nuo laiko jas aplanko Dievo dvasios.

Atleidimui Dievo pasaulyje skiriama labai didelė reikšmė. Aukštesnėse pakopose šitas pasiryžimas be niekur nieko egzistuoja po to, kai pačiam buvo suteikta parama.

c) Mirtis sudeginant

Mirtis sudeginant dar ir mirusiajam yra labai skaudi - dvasiniame pasaulyje jis šaukia toliau, bet joks žmogus jo negirdi daugiau. Jo dvasinis kūnas jaučia tuos skausmus, kadangi siela perėmė kūniškus skausmus. Jam tuomet pagelbsti misijos dvasios. Jos, pavyzdžiui, paguldo jį ant ant audeklo, kuris pamirkytas „dvasiniame ode“ ir jį juomi apvynioja. Per tai kenčiančioji dvasinė būtybė gauna narkozę ir nejaučia daugiau skausmo. Po to ji pasiunčiama į ligoninę arba sanatoriją.

⁴ Vokiškai - Lebensenergie

d) Nusizudymas kaipo sunkus, klaidingas apsisprendimas

Pagal dvasinį krikščionišką mokslą, joks žmogus neturi teisės atimti sau gyvybės. Ji yra Dievo duota, ir kai ateis laikas, tai Dievas ją ir vėl paims. Kai žmogus nusizudo, tai liūdi angelai sargai dėl jo veiksmo. Bet kiekviename atvejuje daromi skirtumai, dėl kokių priežasčių buvo tai padaryta - ar iš nepasitenkinimo, beviltiškumo, ar iš pykčio arba keršto. Pas tokius žmones ilgam sustoja jų dvasinis vystymasis ir jie turi tą didelį nusizengimą vėl atitaisyti. Dėl Dievo malonės ir mielaširdingumo nepasmerkia Dievo dvasios tokių mirusiųjų, jos jiems pagelbsti. Kaip ir visi kiti, taip ir šitie, priskiriami prie tokios pakilimo pakopos, kuri atitinka jų vystymosi lygiui.

e) Narkomanai būna ir toliau narkomais

Vien tik mirtis neišsprendžia liguisto potraukio ar manijos. Sąryšyje su vieno jauno žmogaus, narkomano, kuris buvo miręs drogų svaigulyje, mums buvo nedviprasmiškai paaiškinta, kad su mirtimi tokios manijos nėra jau nugalėtos - mums žmonėms tokia mirtis atrodo, tiesa, kaipo išlaisvinimas ir mes galvojame, kad mirusiajam dabar einasi gerai, o ir artimiesiems ir globėjams nereikia vargti daugiau su sergančiu narkomanu.

Tačiau tas reikalas su mirtimi dar nesibaigia. *Jį mirusysis jaučia dar net intensyviau ir skausmingiau.* Dėl tos priežasties yra dvasinių būtybių, kurios specializuotos tokius mirusiuosius priimti. Jos pirmiausia juos nuneša į dvasinę sferą, kur jie gali savo svaigulį išmiegoti. Su dvasiniais vaistais juos norima dvasiniai užmigdyti. Tačiau jie priešinasi ką kitą imti, nei narkotikus, kurių jiems neduodama. Jie ir nevisai žino, kad jie yra mirę. Jie pasidaro neramūs ir reikalauja savo „medžiagos“. Dievo pasaulis jiems paaiškina ir duoda progos narkomaniją nugalėti. Jei jie to patarimo nepriima, tai jie atleidžiami iš globos, ir, kaip magnetas, pritraukia juos žemiškasis pasaulis.

Patekę vėl į savo žemišką gyvenvietę, jie galvoja, kad jie tą ką tuo tarpu pergyveno, kad tai buvo tik sapnas. Jie iš sau lygių žmonių reikalauja narkotikų, bet pamato, kad jie jų nei mato ir nei girdi ir tokiu būdu jiems paaiškėja, kad jie yra jau mirę. Visas jų noras yra, vėl paimti į savę atitinkamus narkotikus, nes jų siela, jų jausmai yra užnuodyti ir pripildyti to žemo, nešvaraus odo⁵, kuris neprileidžia aukštesnio galvojimo, kaip tik atsiduoti šiai ydai.

Tokie mirusieji ieško žmogaus, kuris yra dideliame narkotikų svaigulyje. Jie stipriai prie jo prisiglaudžia, nes tame narkotikų svaigulyje, toks žmogus skleidžia nešvarų odą, kurio tie mirusieji narkomanai tiesiog trokšta. Jie net įkvėpuoja tą nešvarų odą ir įtraukia to žmogaus kvėpuojamą orą ir jo rūbų kvapą - viską, kas liguista, žema, nešvaru.

Ant žemės yra labai daug tos rūšies būtybių, kurios ieško tokių žmonių artumo, kurie apimti tokių pat ydų, kaip kad ir jie kaipo žmonės jas turėjo. Jie „isiraito“ taip sakant į jų odo srovę ir tokiu būdu mėgaujasi kartu su tais žmonėmis.

⁵ gyvastingumas (žmogaus kūnas išspinduliuoja gyvybingumą (odą)

Tokios narkomaniškos būtybės vis ir vėl skatina narkomaniškus žmones toliau imti narkotikų, juos inspiruoja ir nuveda ten, kur jie gali tų pasiilgtų „vaistų“ gauti. Todėl narkomanams ir taip sunku atsikratyti tos ydos. Tokios būtybės per tai save dar daugiau apsunkina. Dievo pasaulis tokioms būtybėms leidžia pagal savo laisvą valią veikti, bet galiausiai jis imasi priemonių.

Dvasinis mokytojas Juozas mano, kad jei narkomaniški žmonės žinotų, kas jų kadaise laukia, kokią kovą ir kančių jie kaip dvasinės būtybės turės, tai daug pasiryžtų dar žemiškame gyvenime šią nedalią nugalėti.

Dvasiniame pasaulyje yra daug galimybių, *narkomanus nuo jų ydos išvaduoti*. Čia tik paminėsime du labai skirtingus būdus:

✦ Dėmesio nukreipimas į kitą svarbesnę temą, nei narkomaniją su po to sekančiu odo išvalymu sanatorijoje.

Tai darant, sudaroma egzistencijai grėšianti situacija, kas narkomanui leidžia pamiršti jo maniją. Tai gali būti laikinas ištrėmimas ant jūros, kas jam baimę sukelia, jog bangos gali jį pagauti, arba darbas olojo, kur padaromos vandens įbėgimo galimybės, kas betgi gali būti pavojinga, jei narkomanas ne su visomis jėgomis savo darbui atsideda.

✦ *Tiesioginis vaistų panaudojimas ir gydymas sanatorijoje*

Narkomanas laikas nuo laiko dvasiniai užmigdomas, ką galima su narkoze palyginti. Tuo metu bandoma tą nešvarų odą iš jo dvasinio kūno ir sielos pašalinti, t. y. „ištraukti lauk“. Pas vieną tai gali užtrukti mėnesį, o pas kitą net kelis metus.

Reikalaujama atsakomybės ir įpareigojama kitiems padėti:

Kai tik jau pasveikstama - reiškia, jo dvasinis kūnas vėl sveikas ir jo galvojimas jau vėl aiškus - tai mirusysis patraukiamas atsakomybėn už jo lengvabūdišką elgesį. Iš jo dabar laukiama, kad pasiduotų anos pusės tvarkai, įsijungtų į tarnybą kitiems ir bandytų padarytas klaidas vėl ištaisyti.

Tarnyba kitam gali būti dalinai atliekama dvasiniame pasaulyje, bet dalinai ir ant žemės kaip taip vadinama pagalbinė dvasia. Kaip pagalbinė dvasia ant žemės, ji, vieną vertus, turi bandyti žmones su liguistais polinkiais paveikti į gerą pusę, kitą vertus, ji kaip saugojanti dvasia, turi į liguistumą linkusius žmones apsaugoti nuo patekimo į narkomaniškumą - ji tuomet atsistoja prieš tokius žmones ir viską daro, kad sulaikyti nuo patekimo į narkomaniją. Įžiūredama savo pačios suklydimus ir už gautą pagalbą anoje pusėje, tokia dvasinė būtybė su tuo didesne energija angažuojasi už pavojuje esančius žmones.

Panašiai elgiasi Dievo pasaulis ir kitais atvejais, turinčiais liguistą polinkį, kaip alkoholikais, rūkoriais ir kitais. Betgi Dievo pasaulis nesilaiko pastovių taisyklių, suteikdamas kiekvienam narkomanui jau minėtą pagalbą. Vienam ji suteikiama, kitam vėl kurį laiką nesuteikiama. Kadangi kiekviena narkomanija ir po mirties išlieka, tai narkomanai turi pirmiausiai atsikratyti tos ydos, pakol jie gali pradėti kilti į dvasines aukštumas. Būtų geriau, jei jie jau žemėje to liguistumo atsikratytų.

Knygoje „Keleivis dvasių krašte“ perdavė mirusysis italas Franchezzo (be metų nurodymo) medialiū būdu sekančius stebėjimus, kas liečia ilgalaikes negatyvias pasekmes ankstesnio opiumo geidulio:

„Jei jau pasekmės narkomaniško ir ištvirkusio gyvenimo šioje žemėje dažnai yra baisios, tai jos dvigūbai baisesnės dvasiniame pasaulyje“. (6 psl.) „Man grįžtant ...turėjau progos pamatyti eilę olių ... Jose gulėjo daug dvasių, kurios buvo visiškai apsvaigusios, visiškai nežinojo, kas aplink jas dedasi. Sužinojau, kad tos dvasios savo žemišką gyvenimą per opiumo rūkymą pačios sutrumpino ir tokiu būdu neteko visų išsivystymo galimybių. Vietoje kad pažengus savo vystymesi į priekį, tai pas jas buvo galima priešingumą pastebėti. Kaip ir nenaudojamas sąnaris nusilpsta, taip ir jos tapo silpnos ir atsilikusios. Jos dar bejėgiškesnės kaip kad negimęs kūdikis kad yra, ir taip pat kaip jis, nepajėgios savistoviam ir sąmoningam gyvenimui“.

„Kai kuriais atvejais tų dvasių miegas užtruko šimtmečius. Kitais atvejais, kur nuodų pareikalavimas mažesniu kiekiu buvo patenkintas, gal miegas užtrunka dvidešimt, penkiasdešimt arba šimtą metų. Tos dvasios tik gyvos - tai ir viskas. Jų pojūčiai nebuvo daug daugiau išvystyti, nei kempinės augalo, kuris be jokios inteligencijos kibirkštis vegetuoja. Bet jose visose buvo ta nemirštama sielos sėkla, kuri, kaip ir Egipto mumijose uždaryta sėkla išlieka gyva ir išdygsta, kai tik ji patenka į palankias sėkloms sąlygas“.

„Tos olos, į kurias mielaširdingos dvasių rankos tuos vargšus paguldė, buvo gyvybę duodančio magnetizmo (energijos) pripildytos. Tam tikras skaičius dvasių, kurios žemiškame gyvenime pačios panašų opiumo užnuodijimą išgyveno, buvo užsiėmusios gyvybės jėgų tiems apsvaigintiems dvasiniams kūnams perduoti, kurie kaip negyvi eilėse ant grindinio gulėjo“.

„Visai pamažu ir proporcingai, pagal tai, ant kiek tos dvasios nuo tų nuodų, kuriuos jos žemėje ėmė, sužalotos buvo, pabudo tos nelaimingos būtybės ir sąmoningumą atgavo, kad dabar tas visas kančias iškentėtų, kurias kenčia morfiumo troškimu sergantis, kai jis negauna tų mirtingų nuodų. Ilgose pertraukose, laikas nuo laiko, atsiranda pas tuos vargšus sutvėrimus vienas pojūtis po kito, kol jie pagaliau yra taip toli, kad jie, kaip silpni, sergantys vaikai, gali būti pamokinami. Tuomet jie nunešami į įrengimus, kurie panašūs į globos namus silpnapročiams ant žemės. Ten jų atsibundęs sąmoningumas auklėjamas ir skatinamas vystytis, kol jie vėl atgauna sugebėjimą, kurį jie žemiškame gyvenime prarado“.

„Tokios vargšės sielos eina labai pamažu priekin, nes be žemiško gyvenimo paramos, turi tuos uždavinius atlikti, kurie nebuvo padaryti ir iš kurių jos būtų turėjusios pasimokyti ... Kai tie miegotojai pagaliau vėl atsibunda, tai jų laukia sunkus likimas! Kokį ilgą kelią jos turi nueiti, kad vėl aną lygį pasiektų, nuo kurio jos žemiškame gyvenime nukrito!“ (83 psl. ir kiti).

Iš tų pranešimų galime matyti, kad aname pasaulyje su mirusiais kartais gana dramatiškai dalykai vyksta, apie kuriuos mes žmonės neturime supratimo. Palyginus su tuo, tai mums atrodo sekantis aprašymas apie nepasitenkinimą ir apsvylimą dėl

įvykusio įgrupavimo arba priskyrimo aname pasaulyje, kaip visai mažareikšmis, kas tačiau, kaip pavienis atvėjis, jokiū būdu nėra.

f) Apsivylimas dėl priskyrimo

Kai kurie mirusieji yra anuo pasauliu apsvylę, kadangi negali su jų priskyrimu apsiprasti. Jie nesiilsi „ramybėje“, kaip paprastai manoma. Vieną vertus, mirusieji nepatenkinti, kurie galvoja, kad jie kaip žmonės teisiai gyveno, vėl kiti, kitą vertus, kurie apsvylę, kad jų bažnyčia jiems nepasakė tiesos, kurią jie dabar kaip realybę išgyvena. Kai tuo tarpu vieni priima pamokymus ir yra pasiryžę vėl atitaisyti, tai kiti apie tai nieko nenori žinoti ir jaučiasi neteisingai traktuojami (žr. Greaves, 124 psl.). Problema yra tame, kad žmonės dažnai save laiko daug pamaldesniais ir geresniais, nei jie yra.

g) Netikintieji kaip benamiai

Netikintieji - tai žmonės, kurie netikėjo į Dievą ir į aną pasaulį ir neieškojo tiesos - turi ilgesnį ar trumpesnį laiką likti „lauke“, kol Dievo dvasinis pasaulis sutiks juos įsileisti ir su jais kalbėtis. Tai yra taip vadinami „benamiai“, nors jie yra Dievo pasaulyje, bet jais niekas nesirūpina. Kai kuriems reikia gana ilgai laukti, kol jie priimami. Jų tarpe yra ir tokių, kurie žemėje gyvendami „reikšmingų nuopelnų“ yra padarę. Ir jie nuvedami į „į jų dvasinio lygio pakopos šešėlinį pasaulį“. Jie turi ten ilgą laiką išbūti, kol jie gali džiaugtis dieviška ramybe.

Kai apsvarstome galimą sunkų likimą, kurį žmonės po žemiškos mirties patiria, tai *pasirūpinimui anuo pasauliu*, atitenka labai didelė reikšmė. Ir prie to priklauso:

1. *Atitinkamas žinojimo pasirūpinimas*
2. *„Gyvenimas“ pagal tą geresnį žinojimą*
3. *Aiškus ketinimas, priimti vedimą anoje pusėje*

Pagal dvasinę mokytoją Lėną, būtų gerai daroma, jei, įžengus į dvasinį pasaulį, būtų sutinkama, kad angelai vestų. Nereikėtų ir skaistinimo laike savais keliais eiti. Kas tačiau mano, kad jam nereikia vedimo, tai, pagal patirtį, paklysta ir praleidžia vertingo laiko - o galų gale jam vis vien reikia pagalbos. Vilionė, eiti savais keliais, yra didelė.

Kas atsitinka su vaikais?

Kai žemėje numiršta vaikas, tai jis aname pasaulyje atsiranda tokioje pat išvaizdoje kaip prieš tai žemėje kad buvo. Jo dvasinis kūnas yra tokio pat didumo kaip prieš tai žemėje kad buvo. Nes tokio pat mastu kaip žemiškas kūnas kad augo, augo ir vaiko dvasinis kūnas.

Jei vaikas miršta, tai jis nuvedamas į vaikų rojų, būtent į tokį, kuris jo būdai atitinka. Ten jį Dievo angelai su didele meile ir atsidavimu globoja ir aprūpina. Jei vaikas tik kelių dienų ar savaičių, tai jis turi būti intensyviau prižiūrimas. Amžiui atitinkamai, vaikas auklėjamas ir mokinamas.

Dvasiniai vaikai tarp trijų ir šešių metų gali turėti sunkumų, Dievo angelą akceptuoti kaip globėją. Jie tuomet šaukiasi savo motinos, savo tėvo arba senelių. Dievo angelai tuomet bando tuos vaikus paguosti ir juos nuo jų širdgėlos nukreipti, kas jiems ne visuomet taip paprastai pavyksta. Laikui betgi bėgant, vaikas šį savo buvusių tėvų ilgį primiršta.

Paprasčiau yra su mažais kūdikiais, kurie dar nemoka kalbėti ir nėra išvystę su savo tėvais intensyvaus santykio. Jie Dievo angelams už jų meilę ir pasiaukojimą yra dėkingi, nors jie tą pasikeitimą irgi pastebi ir tą naujumą ne visuomet palaimingai jaučia.

Dvasiniame pasaulyje yra daug įvairių galimybių nepaguodžiamiems vaikams paguosti ir nuraminti. Tokį vaikutį, pavyzdžiui, gali kurį laiką nunešti pas jo žemiškąją motiną, kai ši atsigula ilsėtis. Dievo angelas padeda vaikutį ant motinos krūtinės ir vaikutis nusiramina ir neverkia. Kol motina ilsisi, tol leidžiama vaikučiui pas ją miegoti; po to jis paimamas ir vėl nunešamas į vaikų rojų.

Kiekvienoje pakilimo pakopoje, kurioje mirusieji žmonės aukštyn juda, yra ir *vaikų rojus*. Vaikas negali dėlto kad jis, būdamas vaiku, mirė, tuoj patekti į aukščiausiąjį dangų. Kaip ir suaugusieji, jis grįžta į ten, iš kur jis išėjo prieš užgemant žmogumi. Tad vaikai yra įvairiuose vaikų rojuose atitinkamai jų išsivystymo lygiui.

Su žemesniųjų išsivystymo pakopų vaikais turi ir jų dvasiniai globėjai vargo. Ir tarp tų vaikų yra atžagariojančių ir neklausančių vaikų - jie ir dvasiniame pasaulyje išreiškia savo išsivystymo lygį, tuomi ir savo išdykimus. Kadangi tų būtybių visa ilga praeitis ir kartu ir jų dvasinis apsunkinimas randasi jų būde, tai jų odiškas kūnas yra sudrumstas; ir šitas sudrumstimas neleidžia Dievo kibirkščiai prasiveržti. Tad jame yra ir jo neklusnumas bei jo dar žema asmenybė, kuri kartu su vaiku auga. Tai reiškia, dvasinis odas atiduoda pamažu savo jėgą mažosios būtybės augimui, per ką ir tie negerumai pasirodo.

Didelės naudos mirusiems vaikams turi mielaširdingų dvasinių būtybių auklėjimas - ar tai būtų angeliškos būtybės, ar pažengusios dvasinės būtybės su atitinkamais sugebėjimais ir reikalingu pasiaukojimo noru. Kiekvienam vaikui skiriamas tas pats dėmesys, nėra jokio nuskriaudimo.

Vėliau vaikai mokinami - jie lanko mokyklą ir ten išmoksta skaityti, rašyti ir kitų dalykų. Pagaliau jie išeina iš tos siauros angelų globos ir yra paskiriami uždavinių atlikimui, kuriems jie irgi per mokymą paruošiami. Tie uždaviniai pritaikyti jų sugebėjimams.

Žiūrint iš ano pasaulio perspektyvos, tai vaiko neprievartinė mirtis pagaliau yra visuomet atitinkamos būtybės interesui. Tam, pavyzdžiui, yra sekančių priežasčių:

+ *geresnė globa ir greitesnis pakilimo vystymasis*

Per intensyvesnę globą vaikų rojuje gali atitinkama būtybė būti geriau remiama savo išsivystyme, nei kad tai būtų žemėje galima. Ir jo siela per gautą dieviškąją jėgą, sustiprėja, kas jo vėlesniai inkarnacijai žemėje turi daug naudos. Tai galioja ir žemiškam gyvenimui, kuris tik dvi ar tris dienas užtrukęs. Kai vaikas tik trumpą laiką

žemėje turi gyventi, tai tame pasireiškia aukštesnė prasmė - nebent būtų smurtiška žmogaus ranka įsikišusi.

+ *Jam reikia tik trumpo žemiško gyvenimo*

Kita vaiko mirties priežastis gali būti, kad tokiai būtybei dar reikia tik trumpo žemiško gyvenimo, kad po jo tuoj įeitų į aukštesnius pasaulius.

+ *Nepamokinami dvasiniame pasaulyje*

Kita priežastis trumpam žemės gyvenimui yra ir ta, kad ta būtybė, prieš užgimstant nepriėmė pamokinių, Dievo angelų nurodymų nevykdė ir tokiu būdu nebuvo pajėgi savo uždavinių atlikti. Trumpas žemės gyvenimas suteikia galimybę, kad paskui ta būtybė kaip vaikiška siela vaikų rojuje gali būti auklėjama. Tokiu būdu ji gauna gerą išauklėjimą, kas jos tolimesniam vystymuisi naudinga yra.

Kas atsitinka su vaikais, kurie nuo bado turi mirti?

Tokių vaikų dvasinis kūnas nėra toks stiprus, kaip jis turėtų būti - jis yra sužeistas. Jo dvasinis kūnas turėtų būti tokio didumo ir išvazos, kaip „normaliai“ mirusio vaiko, kas tačiau taip nėra. To pasėkoje reikia dvasiniame pasaulyje tokių vaikų dvasinį kūną su dvasine stiprybe ir dvasiniu maistu sustiprinti, kam betgi reikia tam tikro laiko. Tokie vaikai prižiūrimi su dideliu rūpestingumu ir meile, kad jų dvasinis kūnas vėl taptų toks, kaip sveikos būtybės.

Be to, vaikai mirę nuo bado, yra priešingai, nei vaikai buvę „normaliu“ būdu nuo žemės pašaukti, dažniau visai apatiški. Ji daugiau nesišaukia savo mamos, kadangi jų kūnas ir siela per daug silpni. Kai jų dvasinis kūnas sustiprinamas, tai stiprumas iš dvasinio kūno pamažėl vėl ir į sielą patenka ir tokiu būdu sustiprina sąmoningumą ir visą būtybę.

Žvilgsnis į ateitį

Iš tų parinktų nurodymų turėtų būti jau aišku, kad pirmieji pergyvenimai aname pasaulyje yra įvairūs ir individualiai pritaikyti. Ten nėra vienodumo, nėra nelanksčių normų ir šablonų, bet atsižvelgiama į situaciją, išsivystymo lygį ir problemas iš žemės atėjusiojo. Tai ir yra priežastis, kodėl pas anos pusės pasakojimus, ypatingai apie pirmąjį laiką po perėjimo į aną pasaulį, labai skirtingų ir, ko gero, prieštaraujančių dėstymų galima girdėti. Bet vienas principas yra virš visko: anos pusės padėjėjai stengiasi kiekvienam būti teisingi ir kartu skatinti būtybės tolimesnį tobulėjimą. Šitaip prieinama prie daugiapusišlos ir gerai apgalvotos pedagogikos, kuri moka savo galimybes optimaliai panaudoti.

Alfred Dalliard

Apie autorius

Greaves Helen: Schriftstellerin und Inspirationsmedium für ihre verstorbene Freundin Francis Banks, Psychologin und Angehörige eines Schwesterordens der Anglikanischen Hochkirche (liet.: rašytoja ir savo draugės Frances Banks inspiracinis mediumas, psichologė ir Anglikonų bažnyčios Seselių ordino narė - vert.).

Greber Johannes: Katholischer Pfarrer in Deutschland, der sich ungewollt mit dem Phänomen des Spiritismus und Spiritualismus auseinandersetzen musste. Über Tieftrancemedien sind ihm über viele Jahre hinweg geistchristliche Wahrheiten und andere Informationen übermittelt worden (liet: katalikų kunigas Vokietijoje, kuris, nenorėdamas turėjo užsiimti ir aiškintis su spiritismo ir spiritualismo fenomenu. Per gilaus transo medijus jam buvo daugelį metų dvasiniai krikščioniškos tiesos ir kitos informacijos perduodamos - vert.).

Hinz Walther: Ehemals Professor in Göttingen und langjähriges Mitglied der Geistigen Loge Zürich, das viel zur Verbreitung der geistchristlichen Lehre beitrug. (liet.: buvęs proferius Göttingene ir ilgametis Ciuricho Dvasinės ložės narys, kuris daug prisidėjo prie dvasinio krikščioniško mokslo platinimo - vert.)

Moody Raymond A.: Amerikanischer Arzt und Philosoph, der durch die Befragung von "Klinisch Toten" wesentliches zur Sterbe- und Todesforschung beitrug. (liet.: amerikiečių gydytojas ir filosofas, kuris esminiai prisidėjo prie mirimo ir mirties tyrinėjimo, apklausinėdamas „kliniškai mirusiuosius“ - vert.).

Literatūra

Moody, Raymond A. (1977): *Leben nach dem Tod* (liet.: *Gyvenimas po mirties* -vert.) Rowohlt, Reinbeck bei Hamburg.

Moody, Raymond A. (1981): *Nachgedanken über das Leben nach dem Tod*, (liet.: *Vėlesnės mintys apie Gyvenimas po mirties*), Rowohlt, Reinbeck bei Hamburg.

Botschaften aus dem Jenseits: Band III: Wirken der Engel, (liet.: *Žinios iš anapus, ..., angelų veikimas* - vert.), 2. Aufl, Geistige Loge Zürich 1975.

Franchizzo (o.J.): *Ein Wanderer im Lande der Geister* (liet.: *Keliautojas dvasių krašte* - vert.). Turm, Bietigheim/Wuertt.

Geistige Welt. Wochenschrift (später Zweiwochenschrift) der Geistigen Loge (liet.: *Dvasinis pasaulis. Dvasinės ložės Ciuriche savaitraštis - vėliau dvisavaitraštis* -. ABZ Zürich.

Greaves, Helen (1982): *Zeugnis des Lichts. Ein Erfahrungsbericht vom Leben nach*

dem Tod (liet.: Šviesos liudijimas. Pranešimas apie pomirtinius patyrimus - vert.). Antos, Hemsbach.

Greber, Johannes (1981): Der Verkehr mit der Geisterwelt Gottes, seine Gesetze und sein Zweck. Selbsterlebnisse eines kath. Geistlichen (liet.: Bendravimas su Dievo dvasių pasauliu, jo įstatymai ir jo tikslas. Vieno katalikų dvasiško patiespergyvenimai - vert.), 6. Aufl. Johannes Greber Memorial Foundation, Teaneck, USA. (1. Aufl. 1932).

Hinz, Walther (1980): Woher - Wohin (liet.: Iš kur - į kur - vert.), ABZ, Zürich.

Maurer-Kamber, Ingrid (1977): Leben im Jenseits? Eine Frage im Lichte der Wissenschaft und Parapsychologie (liet.: Gyvenimas anoje pusėje? Klausimas mokslo ir parapsichologijos šviesoje - vert.). Drei Eichen, Engelberg/München.

Meditationswochen (Meditacijų savaitės). Geistige Loge. ABZ Zürich.

(Iš vokiečių kalbos vertė Kasparas Dikšaitis)